

2002

Oxford Sokağı, henüz yeni güne uyanmamıştı. Üzerinde önceki geceden kalma mahmurluk ve yüzünde makyajıyla yatağında boylu boyunca uzanıyordu hâlâ. Tüm dükânlar kapalıydı. Bir kese kâğıdını gagalayan güvercin, içi sabunlu suyla dolu, sarı bir kova taşıyan adam ve kulaklıklarını takmış işe giden birkaç kişi vardı sadece sokakta. Oldukça soğuk olan bu cuma sabahında saat, henüz sekiz buçuktu. Güneş, Soho'da sıkışıp kalmıştı.

Sonra biri, aniden ona çarptı. Hem de öylesine şiddetli bir çarpışmaydı ki bu, bir an için duvara tosladığını sandı. O anda kendisine çarpan bu kişinin, daha saniyeler önce topuklarını tıkırdata tıkırdata ona doğru yürüyen, kırmızı rujlu, küpeli kadın olduğunu anladı. Darbenin etkisiyle sendelerken birinin bağırdığı duyuldu: "Hey!" Ve o sırada ince telli saçları ağzına girmiş olan kadın, kaburgalarında

şiddetli bir acı hissetti ve bağırdı: “Çantam!” Tess de her Londralı gibi yüreği ezilerek –kolları siyah poşetlerle dolu olmasına ve saç spreyinin kokusuna rağmen– bir ara sokağa kaçan sıska adama çevirdi bakışlarını. Arkasında onu kovalayan, daha genç, orta boylu, kahverengi deri ceketli bir adam vardı. O da aynı köşeden dönüp gözden kayboldu. Ve sokakta, onlara birer bakış atıp aynı hızla başlarını çeviren birkaç yabancı kaldı yine.

Tess, kadını çaresizce kucaklar gibi tutuyordu hâlâ. Kadınsa acıklı bir şekilde iç çekerek, “Çantamı aldı,” diyebilirdi yalnızca.

Tess kadını bırakıp, “Sanırım biri hırsızın peşinden gitti,” dese de boşunaydı. Çünkü ikisi de sabahın erken saatlerinde, kokuşmuş West End’in bu karanlık sokağında dururlarken, o çantanın bir daha geri gelmeyeceğini çok iyi biliyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Tess.

Kadın, onaylarcasına başını salladı. Ama kırmızı rujuna dağılmış, gözlerinden süzülen yaşlar yüzünden siyah rimeli akmıştı. Ağzının çevresinde, sigara içiyormuş –ya da bir zamanlar içmiş de bırakmış– gibi ince çizgiler vardı.

“Polisi aramamı ister misiniz?”

Kadın başını salladı. “Daha iki dakika önce almıştım. Doğum günü hediyemdi.”

“Korkunç bir şok geçiriyorsunuz. Gelin size bir fincan çay ısmarlayayım.”

“Evet, haklısınız. Ama işe dönmem gerek. Zaten çok geç kaldım.”

Tess; darp edilen, aşağılanan ve soyulan kendisiymiş

belki bir gün

gibi çaresizliğe kapıldı birden. “Çok üzgünüm.”

“Asıl sorun, uğraşacak olmam. Şimdi işin yoksa git tüm kartları iptal ettir, yeni anahtar yaptır, yeni makyaj malzemeleri al... Keşke para isteseydi. Verirdim de. Zaten istedikleri sadece para değil mi?”

“Ben hâlâ bunu polise bildirmeniz gerektiğini düşünüyorum,” dedi Tess. “Bakarsınız o adam, hırsız yakalayıp her şeyinizi geri getirir.”

Kadın, ikisini de bir daha görmeyi ummuyormuş gibi başını yere eğdi. Ne ufak tefek hırsız ne de onu kovalayan kahverengi deri ceketli o adamı...

“Onu yakalayamayacak,” dedi sonra acı acı. “Eğer bir atlet falan değilse tabii.”

Betona galip gelen güneşin ışıkları, binaların üzerinde gezinerek mağaza vitrinlerinin leş gibi camlarında dans etmeye başladı. Oxford Sokağı uyanıyordu.

***

Wardour Sokağı'nda bir yerlerde George, çuvalladığını kendine itiraf etti. Kulakları basınçtan tıkanmış bir hâlde, nefes nefese durdu. Utanç, öfke ve heyecanın o tuhaf karışımını hissediyordu içinde. Üstelik terden sıırıslıklam olmuştu. Uzun süredir bu kadar hızlı, bu kadar uzun mesafe koşmamıştı. Hırsızın peşinden koşmaya bir anda karar vermişti; kadını yere düşerken gördüğü anda, içinde yükselen öfkeyle verdiği ani bir tepkiydi sadece.

George, kalp atışlarının normale dönmesini beklerken Oxford Sokağı'na dönüp neler olduğunu kadına anlatmayı

düşündü: *Üzgünüm. Uzun süre peşinden koştum ama maalesef kaçmayı başardı. Bir dağıtım kamyonunun arkasında kayboldu. İzini kaybettim. Ama kadın hâlâ orada mıydı ki? George, ne kadar zamandır adamın peşinden koştuğunun farkında bile değildi. Kadın muhtemelen oradan çoktan ayrılmıştı.*

Belki de olay mahallinde kalmalıydı. Şahitlik yapabilirdi: *Bir altmış beş boylarında, çok zayıf, koyu renk saçlı, on dört-on beş yaşlarında, beyaz tenli, pek de belirgin bir özelliği bulunmayan bir çocuk. Bu faydalı olur muydu? Zanlıyı görseniz teşhis edebilir misiniz, bayım? George, bir an için çocuğu tanıyabileceğini düşündü. Bundan çok emindi. Fakat sonra bunun mümkün olmadığını farkına vardı.*

Arkasındaki İtalyan kafesinden yükselen buram buram vanilya, kahve ve sıcak süt kokuları, tanıdık bir kasvetle doldurdu içini. Ne zaman aklından geçenlere şaşırırsa –ki sonu gelmeyen bir şarkıydı bu– ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalsa ağır bir yük misali çökerdi omuzlarına bu his. Genelde de günün bu saatlerinde olurdu. Yalnızca hırslılar ya da yabancılarla dolu olan bu şehirden kaynaklanmıyordu sorun. Hatta, nereye gitse peşini bırakmayan o kayıp anahtarlar, eşi olmayan çoraplar, bozulmuş sütler, limiti dolmuş kredi kartları ve hatırlamadığı şifrelerden oluşan ve bir bodrum katında, ışığı yaktığınız anda etrafa kaçışan karafatmalar kadar ürkütücü olan o sersemletici kaos da değildi bunun sebebi.

Hayır, bu duygu çok daha beterdı. Hayatını mahvettiğine dair günbegün artan inançtı bu. Başarısız olduğuna ve hayatının bir noktasında yanlış yolu seçtiğine ya da yanlış kararlar verdiğiğine ve şimdi de çıkmaz bir sokaktaki bir duvara tosladığına dair inanç... Ne zaman Soho'nun ortasında

belki bir gün

dikilip, yılın 2002 olduğunu ve üniversite mezuniyetinin üzerinden beş yıl geçtiğini fark etse içi sıkıntıyla dolardı. Üstelik hâlâ, Manchester'dan ayrıldığı gün başladığı o geçici işte çalışıyor ve grubu meşhur olana kadar borçlarını ödeyebilmek için ufak tefek işlerle uğraşıyordu.

Ama grubu bir türlü meşhur olamamıştı işte. Ve o geçici iş de bir anda son derece kalıcı bir hâl almıştı.

George, ne yapacağını bilemez hâlde, öylece durdu. Fakat aradığı cevap neydi? Babası hep, "Müzikle tıp arasında bir seçim yapmam gerekti," derdi. *Pekâlâ*, dedi George içinden. *Benim de müzikle müzik arasında seçim yapmam gerekti.* İdolü Thelonious Monk'un da dediği gibi, yapmak istediği tek şey buydu. Yalnızca son günlerde işler biraz sarpa sarmıştı. *Şimdi*, diye düşündü George, *devam etmekle vazgeçmek arasında bir seçim yapmam gerek.* Vazgeçmek daha cazip görünüyordu. İnsan, görmezden geldiği tüm o düşünceleri dinlemeye başlıyordu böyle anlarda: *Asla başaramayacağım. Piyasada çok büyük bir rekabet ortamı var, çabalamamın bir anlamı yok. Ama müzik yapmıyorsam zaten hiçbir şeyin anlamı yok ki. Ne yapacağım öyleyse?*

Soho'nun bisikletleri, posta arabaları ve taksileri yanından hızla geçip gidiyorlardı.

Bir süre sonra, bu düşüncelerin onu bir yere götürmeyeceğini anlayan George, derin bir nefes alıp boynunun ağrısını geçirmek için başını iki yana esnettikten sonra iş yerine doğru yürümeye başladı.

Dükkâna erken gelmişti. Ne de olsa normalde Oxford Meydanı'nı koşarak geçmiyordu. Kapıyı ona Rajesh açtı. Panjurları açmadığından içerisi henüz karanlıktı. Rajesh,

“İyi misin?” diye sorduğunda George, bacakları hâlâ tutmasa da başını sallayarak onu onayladı. “Bugün kimler çalışıyor?” diye sordu. “Freya, Vince ve Carmel,” diye yanıtladı Rajesh. George, montunu asarken keyfinin yerine geldiğini hissetti. Her şeye rağmen güzel bir gün olacaktı. Freya, sadece kemandan anlasa da Vince, piyanoda Arthur Tatum Jr. kadar iyiydi.

En yakındaki lambanın düğmesine yöneldi ve bir anda arka duvarda asılı olan tüm gitarlar altın rengi bir ışıkla aydınlandı.

***

“Ondan hoşlanırdın,” dedi Kirsty.

Yoga pozisyonunda, uzun bacaklarını bedenine dolamış bir şekilde oturuyordu.

“Kimden?” diye sordu Tess.

“George’tan.”

Cumartesi sabahıydı. Kirsty yerde, Tess de geniş kanepeye oturmuş; eski püskü oturma odalarında kahvelerini yudumluyorlardı. Donuk, cılız ışık, büyük pencereden içeri süzülürken tozları bu kadar çok belli ettiği için mahcup gibiydi. Eşyalar etrafa dağılmış; svetşörtler, çantalar, kitaplar, kulaklıklar, şişme yastıklar, kocaman pembe çoraplar dört bir yana saçılmıştı. Manchester’dan eski dostları ve son treni kaçırıp, bardan arkadaşları sık sık kalmaya gelirdi onlara. Tamtakır bir buzdolabı ve leş gibi bir banyoyla karşılaştığı o kötü günlerde, bazen misafirperverliği abartıp abartmadıklarını düşündüğü olurdu Tess’in.

belki bir gün

Bu sabahsa evde yalnızca ikisi vardı. Kirsty henüz gelmişti. Bütün gece eğlenmiş biri gibi görünmüyordu ama. Uzun, siyah saçları dümdüz ve parlaktı. Kleopatra tarzı göz makyajı hâlâ mükemmeldi.

“Yine yapıyorsun bak,” dedi Tess.

“Ne yapıyorum?”

“Dominic’ten hoşlanmıyorsun. Bu yüzden de beni başkalarıyla tanıştırap duruyorsun.”

Kirsty kırılmış gibi görünüyordu. “Dominic’ten hoşlanmadığımı ne zaman söyledim ki?”

“Onunla tanıştığım gün.”

Manchester Üniversitesi. Birinci sınıfın ilk dönemi. Bir daireyi paylaşan üç kız ve ortak kullandıkları banyodan, üzerinde sadece küçük bir havluyla çıkan Dominic. Kirsty, bakışlarını Tess’e çevirirken kavisli kaşlarından birini havaya kaldırmıştı. Ama Tess’in herhangi bir açıklaması yoktu. Neden iç çamaşırını modeli gibi görünen bir adam geceyi onun yatağında geçirmişti ki?

“Dominic,” dedi Kirsty, “olağanüstü bir adam.”

Tess şüphelense de bir şey söylemedi.

“Ama George,” diye devam etti, “senin ruh eşin.”

“Ruh eşim?”

“Tanısan ona bayılırdın. Müzisyen. Sanatsal şeylerden falan da hoşlanıyor.”

“Pek çok insan gibi,” dedi Tess.

“Ve de eski kafalı.”

“Ben eski kafalı değilim.”

“Bunu vintage modasıyla kafayı bozmuş olan kız söy-

lüyor.”

Tüm sabahını, *Woman* dergisinin 1944 yılına ait bir sayısını (Kıyafetleriniz İçin 5 Bahar Toniği!) okumakla geçirmiş olan Tess, bu yorum karşısında susmak zorunda kalmıştı.

“İnan bana,” dedi Kirsty. “Tam senin tipin.”

“Nasıl oluyormuş benim tipim?”

Kirsty, gözlerini kısıp, tıpkı kötü bir söz söylemek üzere olan küçük bir kız çocuğu gibi bakarak, “Dominic dışında herkes,” dedi.

Tess, itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçti. Bu, sürüp giden bir şakaydı. Kirsty, ne zaman Dominic’i görse –ki bu, hafta içi birkaç kez ve neredeyse her hafta sonu demek oluyordu– mavi göz farı kullanmaya ya da çiğ böbrek yemeye başlamış gibi şaşkın bir ifadeyle bakardı Tess’e. Tess de bir süre önce en yakın arkadaşının, sevgilisini sevmek zorunda olmadığını kabullenmişti. Her ikisi de hayatında önemli bir yer tutuyordu ve muhtemelen her ikisi de onun diğeriyle geçirdiği zamanı kıskanıyordu. O yüzden yapılması gereken tek şey, aralarında böyle bir rekabet yokmuş gibi davranarak hayatına devam etmektir.

Dominic, Kirsty’yi anlaşılmaz bulurdu. Sabahın dördünden önce yatağa girmeyen birinin, iş hayatına nasıl devam ettiğini bir türlü anlayamadığını söylerdi. Tess ise Dominic’e, “Evet, ne muhteşem, değil mi? Ne enerjik!” derken Kirsty’ye, “Sence de kovulmamak için işi biraz daha ciddiye alman gerekmez mi?” derdi. Kirsty’nin cevabıysa, “Kovulursam başka iş bulurum,” olurdu.

Doğruyduda. Güzelliğinin ve matematik diplomasının yanında öz geçmişinde birkaç noksan olmasının ne önemi

belki bir gün

vardı ki? “İş kafaya takarak yaşanmaz,” derdi Kirsty. “İş, kiranı ödeyebilmen için gerekli olan şeydir sadece. Hayat ise mesain bittikten sonra başına gelenler.”

“Dün gece neredeydin?” diye sordu Tess.

“Rhys’in grubunu izlemeye gittim.”

Tess, hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Rhys de kim?”

“Gareth’in abisi.”

“Gareth de orada mıydı peki?”

Kirsty ona, ‘*Delirdin mi sen?*’ der gibi bakıyordu. “Tabii ki hayır.”

“Hâlâ seni affetmedi mi?”

“Rhys geceleri ağladığını söylüyor.”

Tess şaşkına dönmüştü. “Korkunç bir şey bu!”

“Rhys’in dediklerine bakma,” dedi Kirsty. “O, her şeyi bire bin katarak anlatır. İçindeki Dylan Thomas yüzünden bunlar hep.”

Yatağında tek başına yatan, kalbi kırık Gareth geldi Tess’in gözünün önüne. Üzülmişti. Kirsty’nin çıktığı erkekler arasında, Tess en çok Gareth’i sevmiştir. Zaten ilişkileri de tıpkı işleri gibi iki haftadan uzun sürmezdi Kirsty’nin. Gareth, kızıl saçları ve burnunun üzerindeki çilleriyle ömrünü açık havada taş duvarlar inşa edip, odun keserek geçiren biri gibi görünürdü. Elbette öyle bir hayatı yoktu. Sigorta poliçesi pazarlayan bir çağrı merkezinde çalışıyordu. Tess, onu ahşap görünümlü bir masanın ardında iki büklüm olmuş, kulaklıkla çalışırken hayal etmekten nefret ederdi.

“Peki, nereye gittiniz?”

“Bir kulübe,” dedi Kirsty. “Smithfield yakınlarında.” Bir şeyler hatırlayınca duraladı. “Sabah sabah Smithfield’de yürümek çok ilginçti. Domuz iskeletleriyle doluydu her yer.” Bir an, Kirsty’nin kaburgalarla çevrilmiş görüntüsü geldi Tess’in gözünün önüne. “George da org çalıyordu ve gerçekten çok ama çok iyiydi. Herkes ayağa kalkıp alkışlar ve çğlıklarla eşlik etti ona. Sonra birlikte Rhys’in Hackney’deki evine gidip çay içtik. Orada oturup sohbet ederken, Tess, *bu çocuktan çok hoşlanırdı*, diye düşündüm. Tess, *George’tan çok hoşlanırdı*.”

Tess, ilgilendiğini belli etmemek için var gücüyle çabalıyordu. Kirsty’nin altıncı hissi kuvvetliydi. Eğer sabahın üçünde biriyle bir otobüs durağında sohbet ediyorsa o kişi ya önemli bir tiyatro sanatçısı ya da Vivienne Westwood’la çalışmış biri çıkardı. Ama Tess umurunda değilmiş gibi, “Herkes öyle diyor,” dedi.

Kirsty, kahve fincanını bıraktı ve bacaklarını esnetip bağdaş kurarak oturdu. “Herkes ne diyor?”

“George’tan hoşlanacağımı.”

“Tam olarak kim mesela?”

“Ellie ve Lauren. Onu Manchester’dan tanıyorlarmış.”

“Bu nasıl olur?” diye sordu Kirsty. “Biz başlamadan önce mezun olmuştu o.”

“Bilmiyorum,” dedi Tess. “Herhâlde Lauren’ın arkadaşları vasıtasıyla. Lauren’ı bilirsin. Ortamların kraliçesidir.”

“İşte bak,” dedi Kirsty. “Mükemmel bir ilişkinin tüm ön koşulları tamam. Aynı üniversiteye gittiniz. Aynı arkadaş çevresindensiniz ve ikiniz de bekârsınız.”